

Arrest

nr. 199 844 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent het sjjiitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Haidarabad, gelegen in het district Jaghatu van de provincie Ghazni.

U woonde tot uw elfjarige leeftijd in Haidarabad, tot u met uw familie naar Iran vluchtte omdat de regio onveilig werd. U woonde tussen 2002 en 2014 illegaal in Mashad waarbij u 12 jaar lang in de bouwsector werkte. In de maand aqrab van 1393 (oktober/november 2014 volgens de gregoriaanse kalender) werd u opgepakt door de Iraanse politie en werd u gedeporteerd naar Afghanistan. U ging terug naar uw geboortedorp Haidarabad waar u verbleef tot de maand sonbula 1394 (augustus/september 2015 volgens de gregoriaanse kalender), toen de taliban naar uw huis kwamen en

uw vader vertelden dat ze hadden gehoord dat u in het Afghaanse leger wilde dienen en dat u met hen moest meegaan. De volgende ochtend vluchtte u met uw familie uit Afghanistan.

U kwam aan in België op 1 oktober 2015 en u vroeg op 5 oktober 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: zes foto's, een bedevaartkaart en een schoolrapport.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, noch aan uw verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd er vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u twaalf jaar lang als illegale arbeider hebt gewerkt in Iran. Zo beweert u dat u op zelfstandige basis in de bouwsector werkte en dat u nooit een vaste baas had. U beweert ook dat u geen mensen kende waar u vaak mee moest werken. Gevraagd of u Afghaanse vrienden had waarmee u werkte, antwoordt u bevestigend en zegt u dat u elke dag een nieuwe vriend had. Echter, wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar anekdotes of zaken die u zich herinnert van uw werk, blijft u heel algemeen en komt u niet verder dan zeggen dat u niet volledig werd betaald en dat u er niet over mocht klagen. Wanneer u vervolgens opnieuw expliciet wordt gevraagd naar anekdotes, zaken die u hebt meegemaakt en verhalen met collega's, beweert u frappant genoeg dat u er niets over kan vertellen (CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens de vraag opnieuw gesteld wordt, kan u enkel vertellen dat u op een keer in naam van iemand anders moest werken. Gevraagd naar meer verhalen, kan u enkel zeggen dat "heel uw leven een verhaal is". Dat u beweert twaalf jaar lang illegaal te hebben gewerkt als bouwvakker in Iran, maar bijna niets kan vertellen over uw eigen ervaringen en over uw collega's, is evenwel niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u niets meer kan vertellen (CGVS, p. 23).

Voorts moet worden opgemerkt dat u bijna niets over uw leven als Afghaanse vluchteling in Iran kan vertellen, waar u twaalf jaar verbleef. Zo beweert u dat u enkel als arbeider werkte in Mashad. Gevraagd om meer te vertellen over uw leven in Iran, beweert u dat u vooral werkte en voor de rest geen goede of slechte herinneringen heeft (CGVS, p. 18). Dit is zeer bizar. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u internetgames speelde en gitaarlessen volgde. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd naar uw ervaringen als illegale Afghaanse vluchteling, beweert u dat u niet weet wat zeggen, en dat het een slechte ervaring was. Hierover verder bevraagd, begint u plots heel algemeen over een opstand van de aanhangers van Musawi tijdens de presidentiële verkiezingen, waarbij mensen zegden dat er gefraudeerd werd tijdens de verkiezingen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer details te geven, moet u toegeven dat u er niets over kan zeggen, en dat u het enkel op televisie zag (CGVS, p. 18). Ook wanneer u later naar manifestaties wordt gevraagd in Mashad, kan u enkel zeggen dat er tijdens de presidentiële verkiezingen slachtoffers waren tussen de aanhangers van Mosawi en Ahmadinejad. Wanneer u vervolgens naar meer details en naar uw eigen ervaringen wordt gevraagd, moet u toegeven dat u niets meer weet (CGVS, p. 24). Het is evenwel uiterst bevreemdend dat u over een van de meest ingrijpende opstanden uit de recente geschiedenis van Iran bijna niets kan vertellen, zeker omdat u ze

spontaan aanhaalt. Dit doet ernstige twijfels rijzen over uw beweerde verblijf als illegale Afghaanse vluchteling in Iran.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw kennis over documenten voor Afghaanse vluchtelingen in Iran zeer opmerkelijke leemtes vertoont. Zo beweert u aanvankelijk dat er vluchtelingenkaarten zijn voor Afghanen die al lang in Iran verblijven (CGVS, p. 20). Gevraagd naar de officiële naam van die kaarten, beweert u dat ze residentiekaarten worden genoemd. U beweert bovendien dat u niet weet of ze een andere naam hebben (CGVS, p. 21). Echter, deze vluchtelingenkaarten worden Amayesh-kaarten genoemd. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u niet weet. Wanneer u vervolgens expliciet wordt gevraagd of u Amayesh kent, verklaart u plots dat die vluchtelingenkaarten ook Amayesh heetten. Geconfronteerd met uw bewering dat u niet wist of die kaarten nog een andere naam hadden, verklaart u bizar genoeg dat het niet in u opkwam om Amayesh te vernoemen en dat u het zich net herinnerde toen u de naam hoorde. U verklaart bovendien dat vrienden van u die kaart hadden (CGVS, p. 21). Het is dan ook zeer bevreemdend dat u niet spontaan kan vertellen over Amayesh, het belangrijkste document voor Afghaanse vluchtelingen in Iran, en enkel op de naam komt als u er expliciet mee wordt geconfronteerd. Dit doet verder twijfels rijzen over uw beweerde verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling gedurende twaalf jaar. Bovendien doet u bevreemdende uitspraken over de Iraanse instelling die Amayeshkaarten uitreikt. Zo beweert u dat de politie die kaarten uitreikt. Echter, volgens de beschikbare informatie worden die kaarten uitgereikt door het Bureau for Aliens and Foreign Immigrants Affairs (BAFIA). Het is dan ook bevreemdend dat u dit niet weet. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat de politie daar niet verantwoordelijk voor is, moet u toegeven dat u niet weet wie daar wel voor instaat (CGVS, p. 23).

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw talenkennis. Zo beweert u aan het begin van het gehoor dat u zowel Dari als Farsi, respectievelijk de Afghaanse en Iraanse variant van het Perzisch, spreekt (CGVS, p. 9). Echter, wanneer u later wordt gevraagd om een deel van het gehoor in het Farsi verder te zetten, blijkt dat u geen Farsi spreekt, maar Dari. Hiermee geconfronteerd, moet u toegeven dat u geen Farsi spreekt, maar het wel begrijpt (CGVS, p. 19). Het is evenwel bijzonder bevreemdend dat u beweert twaalf jaar lang in Iran te hebben gewoond en gewerkt, maar geen Farsi kan spreken. Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling.

Voorts moet worden opgemerkt dat u nauwelijks iets kan vertellen over de periode dat u in Afghanistan verbleef voor uw komst naar België. Zo verklaart u dat u gedurende tien maanden gewoon thuis bleef, niets deed en nergens naartoe ging (CGVS, p. 12). Dit is evenwel niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, herhaalt u gewoon dat u niets deed. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u deed om de tijd te doden, komt u niet verder dan dat u "enkel tv keek" (CGVS, p. 12). Uw verklaringen doen evenwel ernstige twijfels rijzen over uw voorgehouden verblijf in Jaghatu gedurende tien maanden voor uw komst naar België.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw kennis over lokale landbouw in Jaghatu opmerkelijke leemtes vertoont. Zo antwoordt u bevestigend wanneer u wordt gevraagd of er veel aan landbouw wordt gedaan in uw district. U kan ook vlot vertellen over de verschillende landbouwproducten die worden gecultiveerd. Echter, wanneer u wordt gevraagd of u ooit landbouwers aan landbouw heeft zien doen, antwoordt u bizar genoeg dat u de landbouwgronden heeft gezien maar dat u nooit heeft gezien hoe landbouwers cultiveren. U heeft ook geen idee wanneer tarwe wordt gezaaid en u beweert dat u nooit landbouwers hebt zien oogsten (CGVS, p. 11-12). Dit is zeer bevreemdend, aangezien tarwe in uw regio wordt gezaaid in april en geoogst in juli. Aangezien u zelf beweert dat u tussen de maand aqrab van 1393 (oktober/november 2014 volgens de gregoriaanse kalender) en sonbula 1394 (augustus/september 2015 volgens de gregoriaanse kalender) in Haidarabad verbleef voor u naar België kwam, moet u dit hebben meegemaakt. Dat u beweert uit landbouwgebied te komen maar hier verder niets over kan zeggen, is evenwel niet aannemelijk.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u nauwelijks iets kan vertellen over de weg richting het provinciecentrum vanaf uw dorp. Dit is uiterst opmerkelijk, aangezien u die route hebt gevolgd toen u terugkwam uit Iran en toen u naar België vertrok (CGVS, p. 13). Echter, u beweert bizar genoeg dat u enkel het begin kan uitleggen, niets anders. Wanneer u wordt gevraagd om toch de weg uit te leggen, komt u niet verder dan te zeggen dat u juist buiten uw dorp een residentiële buurt tegenkwam. U weet niets van de rest van de route. Dit is des te meer opmerkelijk, aangezien u later beweert dat u die route hebt afgelegd met een riksja. Echter, wanneer u later opnieuw wordt gevraagd om meer over die route te vertellen, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Het is evenwel niet aannemelijk dat u, afgezien van een residentiële buurt net buiten uw dorp, geen enkel detail over die route kan geven. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit Jaghatu op de helling. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft de vijf foto's moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen

bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Wat betreft de gedeeltelijke kopie van een Iraanse bedevaartskaart van een vriend, moet worden opgemerkt dat die op geen enkele manier uw twaalfjarige verblijf in Iran aantoonst. Ook het schoolrapport dat u voorlegt betreft enkel een kopie waarvan de echtheid onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien moet worden opgemerkt dat blijkt uit de informatie beschikbaar op het CGVS dat ook in Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Iraanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Iraanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u noch uw onafgebroken verblijf in Iran gedurende twaalf jaar, noch uw verblijf in Jaghatu gedurende tien maanden voor uw komst naar België geloofwaardig maakt. Gezien u geen zicht geeft over waar en in welke omstandigheden u gedurende de laatste periode vóór uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, uw eerdere verblijfplaatsen en uw leefsituatie maakt u evenmin uw nood aan bescherming aannemelijk. Het risico op ernstige schade moeten weliswaar beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan, doch de vaststelling dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleef, is van belang om de uw nood aan internationale bescherming te beoordelen. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest u uw belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat u reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als u zich in de jaren voor uw komst naar België gevestigd heeft in een streek in Afghanistan waar er geen risico op ernstige schade is of als u over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die geen zicht geeft over waar en in welke omstandigheden hij gedurende de laatste periode vóór zijn komst naar België werkelijk heeft verbleven en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij geen verblijfsrecht of een vorm van humanitaire bescherming genoot in een derde land, dan wel zich gevestigd heeft in een streek in Afghanistan waar er geen risico op ernstige schade bestaat, maakt dus niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 18 oktober 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 1-2). U werd op het einde van het gehoor dd. 18 oktober 2016 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 24). Echter, u heeft ervoor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen (CGVS, p. 24).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent

tegelijktijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker leidt een eerste middel af uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoeker toetst zijn situatie en problemen aan de criteria in artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij in Afghanistan ernstige vervolging heeft ondergaan. Tevens telt hij dat hij behoort tot de sociale groep van de Hazara en daarom vervolging vreest vanwege de taliban.

Verzoeker betoogt een Hazara te zijn, afkomstig te zijn van Haidarabad, in de provincie Ghanzi. Hij wijst op (informatie over) de veiligheidssituatie in voormelde regio. Eveneens wijst hij op informatie over de situatie voor Hazara in Afghanistan. Hij wijst erop dat deze informatie overeenkomt met zijn verklaringen.

Verzoeker wijst verder op informatie over de situatie en de gedwongen uitzetting van Afghaanse vluchtelingen in Iran. Ook deze informatie komt overeen met zijn verklaringen omtrent zijn gedwongen terugkeer naar Haidarabad en met zijn verklaringen dat hij niet veel buiten deed en meestal thuis bleef in Iran. Als vluchteling zonder papieren was het gevaarlijk om deel te nemen aan vergaderingen of buiten activiteiten te ondernemen.

Verzoeker verwijst naar de situatie in zijn regio van herkomst in Afghanistan en naar het gebrek aan bescherming. Hij stelt *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben.

Zo de Raad verzoeker zou volgen in zijn relaas, zo nodig op basis van het voordeel van de twijfel, dan vraagt verzoeker dat er rekening gehouden wordt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat verweerder het vermoeden in dit artikel niet draagkrachtig tegensprekt. Hij verwijt verweerder dat niet aangetoond wordt dat hij *"in geval van een terugkeer naar Afghanistan, geen risico loopt weer het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen"*.

Verzoeker stelt nog dat uit zijn verklaringen een gegronde vrees voor vervolging blijkt. Voorts verwijt hij verweerder dat deze haar onderzoeksplicht niet op afdoende wijze uitvoerde omdat de motivering niet draagkrachtig is.

Indien de Raad zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dan vraagt verzoeker om minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en rechtspraak dienaangaande. Hij stelt dat het CGVS moet nagaan of een terugkeer in hoofde van verzoeker geen schending doet ontstaan van één of meerdere fundamentele rechten. Andermaal verwijst verzoeker naar de situatie, onder meer deze voor de Hazara, in zijn regio van herkomst.

2.1.2. Verzoeker leidt een tweede middel af uit de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest).

Dat hij weinig verhalen kon vertellen over zijn collega's, verklaart verzoeker doordat hij Iran drie jaren geleden verliet, dat hij niet met vaste collega's samenwerkte en dat hij werd aangezet door defensief gedrag doordat de ondervrager bij het CGVS voordien aangaf dat deze hem niet geloofde.

Verzoeker kon voorts weinig vertellen over zijn leven als Afghaanse vluchteling in Iran omdat hij meestal werkte en weinig buiten ging omwille van het gevaar dat de politie hem kon arresteren wegens het gebrek aan papieren. Verzoeker wijst op de reeds aangehaalde informatie. Verder benadrukt hij dat hij vertelde over zijn hobby's en over de politieke opstand. *"We onderlijnen dat verzoeker in Iran als vluchteling zonder papieren opgegroeid is (hij woonde 12 jaar daar), de omstandigheden van zijn leven waren voor hem normaal en niet per se gebonden aan de status van vluchteling. Dit leidde hem tot weinig voorbeelden kunnen geven tot de vraag over zijn "leven als Afghaanse vluchteling". Nochtans geeft verzoeker op andere vragen veel informatie, die bovendien overeenkomstig zijn met objectieve beschikbare informatie (bij voorbeeld dat hij niet lang naar school kon omdat de Iraanse overheden verbidden dat kinderen zonder papieren in de publiek system naar school gaan, of dat er andere scholen zijn die tegen betaling vluchtelingen kinderen aannemen CGVS p 9). Hij geeft ook verschillende details, zoals het onmogelijkheid een sim kaart te kopen, zijn adres in Iran, over de Sepa Pasdaran, de Basij, de precies lokatie van de overheid kantoor waar vluchtelingen kaarten konden aanvragen, de manifestaties tijdens de onafhankelijk feest... (CGVS p20,22,24). We zijn van mening dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de verklaringen van verzoeker doet, en geen rekening houdt met de vele details die hij gaf."*

Verzoeker kent de naam van het document voor Afghaanse vluchtelingen in Iran verder niet omdat hij zulke kaart niet had. *"Hij gaf echter informatie omtrent deze kaart, zoals het feit dat de document elk jaar moet worden verlengd, tegen betaling, en hij verklaart precies waar deze kaarten te kregen zijn, hoe lang de vertragingen zijn om het te kregen, dat het alleen voor de specifieke regio telt, dat alleen de hoofd van de familie de kaart aanvragen kan... (CGVS p21,22). Zoals verklaart, is verzoeker uit Iran al 3 jaar geleden vertrokken en hij herinnerde zich niet aan de precieze naam, totdat de Commissaris de naam uitspraak. Trouwens, pas nadat de Commissaris de naam uitspraak, verklaarde verzoeker dat het de naam voor deze kaart is."*

Verzoeker volhardt er verder in dat hij wel Farsi spreekt en begrijpt. Hij heeft echter een Dari accent, zoals hij uitlegde bij het CGVS. Verzoeker onderstreept dat hij in Iran weinig naar school ging, buiten bijna geen activiteiten had en weinig Iraanse vrienden had.

Waar hem een gebrek aan verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan voor zijn komst naar België wordt verweten, legt verzoeker uit *"dat de tolk hem meerdere keren signaleerde om zijn verklaringen kort te houden. Hij verklaarde trouwens dat hij vanwege de aanwezigheid van de taliban niet naar buiten durfde, of zo weinig mogelijk, omdat het gevaarlijk voor hem was (CGVS p7, 25,13). Bovendien gaf hij een serie informatie over de locatie van zijn dorp, de dichtst bij markt, wat verbouwd wordt, de naam van de districtchef en van de politie commandant, welke etniën in zijn regio wonen en welke de meerderheid vormt (CGVS p7, 9,11,13,16)."*

Over het aan hem verweten gebrek aan kennis over de landbouw in de regio, doet verzoeker gelden: *"Zoals verklaard, bleef verzoeker meest thuis (CGVS pl2). Hij legt ook uit dat hij geen interesse heeft aan landbouw, en dus nooit aandacht gegeven te hebben aan de zaak."*

Verzoeker heeft de weg tussen zijn dorp en het provinciecentrum verder slechts twee keren afgelegd. Bij zijn terugkeer vanuit Iran en bij zijn vlucht uit Afghanistan. Hij legde uit dat zijn reis lang was, dat hij niet dacht dat iemand hem over dit stuk ooit zou ondervragen en dat hij aan andere zaken dacht tijdens zijn reis. Hij verklaarde ook dat hij geen vragen stelde aan de overige dorpelingen omdat hij niet als terugkerende uit Iran beschouwd wilde worden.

Verzoeker stelt nog dat het CGVS zijn aanvraag niet met de vereiste objectiviteit heeft behandeld.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het onderhavige verzoekschrift (bijlagen 3-7).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoeker duidt evenmin concreet welke bepaling van artikel 41 van het Handvest *in casu* geschonden zou zijn. Evenmin preciseert hij op welke wijze dit zou zijn geschied. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.4. Verzoeker preciseert verder op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.5. Verzoeker staft of onderbouwt de nochtans ernstige aantijging dat het CGVS zijn zaak niet objectief zou hebben behandeld verder niet. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarvan de inhoud volledig in lijn ligt met de inhoud van artikel 3 EVRM, is dan ook niet aan de orde.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.9. Verzoeker stelt een etnische Hazara te zijn, afkomstig van Haidarabad in Afghanistan. Hij zou, benevens in het voormelde dorp, daarnaast een twaalfal jaren hebben verbleven in Iran.

De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden levensloop en verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran wordt echter vooreerst op ernstige wijze ondergraven doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het adres in Iran waar hij twaalf jaar zou hebben verbleven en waar zijn ouders, broers en zussen heden nog steeds zouden vertoeven. Bij de DVZ gaf hij als adres: "Mashad (stad), Gul Shahr (prov.), Siletri Tejarat (wijk), Amir Ul Momineen (straat), 116 (huisnummer), Iran (land)" (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10, 13A, 17). Bij het CGVS verklaarde verzoeker eveneens dat hij woonde in Mashad in Gul Shahr, doch gaf hij als exact adres: "Semetri Yagoobi, Amir Ulmomeni 6, Block 126" (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.17). Aldus legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af over zowel zijn wijk als zijn huisnummer in Iran.

Omtrent verzoekers voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

"In casu werd er vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u twaalf jaar lang als illegale arbeider hebt gewerkt in Iran. Zo beweert u dat u op zelfstandige basis in de bouwsector werkte en dat u nooit een vaste baas had. U beweert ook dat u geen mensen kende waar u vaak mee moest werken. Gevraagd of u Afghaanse vrienden had waarmee u werkte, antwoordt u bevestigend en zegt u dat u elke dag een nieuwe vriend had. Echter, wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar anekdotes of zaken die u zich herinnert van uw werk, blijft u heel algemeen en komt u niet verder dan zeggen dat u niet volledig werd betaald en dat u er niet over mocht klagen. Wanneer u vervolgens opnieuw expliciet wordt gevraagd naar anekdotes, zaken die u hebt meegemaakt en verhalen met collega's, beweert u frappant genoeg dat u er niets over kan vertellen (CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens de vraag opnieuw gesteld wordt, kan u enkel vertellen dat u op een keer in naam van iemand anders moest werken. Gevraagd naar meer verhalen, kan u enkel zeggen dat "heel uw leven een verhaal is". Dat u beweert twaalf jaar lang illegaal te hebben gewerkt als bouwvakker in Iran, maar bijna niets kan vertellen over uw eigen ervaringen en over uw collega's, is evenwel niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u niets meer kan vertellen (CGVS, p. 23)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat hij Iran reeds drie jaar geleden verliet en niet met vaste collega's samenwerkte, kan namelijk geenszins een verklaring bieden voor het gegeven dat hij niet bij machte bleek om op een spontane en doorleefde wijze te verhalen omtrent zijn voorgehouden werkzaamheden in Iran. Indien verzoeker werkelijk gedurende twaalf jaren illegaal als zelfstandig bouwvakker actief was geweest in Iran, was het geenszins onredelijk om van hem te verwachten hierover meer gedegen verklaringen af te leggen. Dat verzoeker in het defensief zou zijn gedrongen door de ondervrager omdat deze voordien aangaf dat hij verzoeker niet geloofde, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. De verklaring van de ondervrager waarnaar verzoeker in deze verwijst, situeert zich immers aan het einde van het gehoor en na de vraagstelling omtrent verzoekers verklaarde werkzaamheden in Iran. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien verzoeker de indruk zou hebben gehad dat de ondervrager hem niet geloofde, dit hem geenszins ontsloeg van de op hem rustende medewerkingsplicht. In het kader van deze plicht, mag van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Voorts moet worden opgemerkt dat u bijna niets over uw leven als Afghaanse vluchteling in Iran kan vertellen, waar u twaalf jaar verbleef. Zo beweert u dat u enkel als arbeider werkte in Mashad. Gevraagd om meer te vertellen over uw leven in Iran, beweert u dat u vooral werkte en voor de rest geen goede of slechte herinneringen heeft (CGVS, p. 18). Dit is zeer bizar. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u internetgames speelde en gitaarlessen volgde. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd naar uw ervaringen als illegale Afghaanse vluchteling, beweert u dat u niet weet wat zeggen, en dat het een slechte ervaring was. Hierover verder bevraagd, begint u plots heel algemeen over een opstand van de aanhangers van Musawi tijdens de presidentiële verkiezingen, waarbij mensen zegden dat er gefraudeerd werd tijdens

de verkiezingen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer details te geven, moet u toegeven dat u er niets over kan zeggen, en dat u het enkel op televisie zag (CGVS, p. 18). Ook wanneer u later naar manifestaties wordt gevraagd in Mashad, kan u enkel zeggen dat er tijdens de presidentiële verkiezingen slachtoffers waren tussen de aanhangers van Mosawi en Ahmadinejad. Wanneer u vervolgens naar meer details en naar uw eigen ervaringen wordt gevraagd, moet u toegeven dat u niets meer weet (CGVS, p. 24). Het is evenwel uiterst bevreemdend dat u over een van de meest ingrijpende opstanden uit de recente geschiedenis van Iran bijna niets kan vertellen, zeker omdat u ze spontaan aanhaalt. Dit doet ernstige twijfels rijzen over uw beweerde verblijf als illegale Afghaanse vluchteling in Iran."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met zijn loutere (selectieve) verwijzing naar en herhaling van een aantal andere, eerder door hem afgelegde verklaringen, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent voorgaande verklaringen gedane vaststellingen. Het was in het geheel niet onredelijk om van verzoeker, die verklaarde in Iran toch enige scholing te hebben genoten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9), die in dit land twaalf jaar illegaal als zelfstandige in de bouwsector actief zou zijn geweest en die in dit kader zou hebben samengewerkt met een veelheid aan (Afghaanse) collega's (*ibid.*, p.23), te verwachten dat hij in het kader van voormelde vraagstelling meer en spontaner duiding zou kunnen verstrekken omtrent zijn leven als illegale Afghaanse vluchteling in Iran.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw kennis over documenten voor Afghaanse vluchtelingen in Iran zeer opmerkelijke leemtes vertoont. Zo beweert u aanvankelijk dat er vluchtelingenkaarten zijn voor Afghanen die al lang in Iran verblijven (CGVS, p. 20). Gevraagd naar de officiële naam van die kaarten, beweert u dat ze residentiekaarten worden genoemd. U beweert bovendien dat u niet weet of ze een andere naam hebben (CGVS, p. 21). Echter, deze vluchtelingenkaarten worden Amayesh-kaarten genoemd. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u niet weet. Wanneer u vervolgens expliciet wordt gevraagd of u Amayesh kent, verklaart u plots dat die vluchtelingenkaarten ook Amayesh heetten. Geconfronteerd met uw bewering dat u niet wist of die kaarten nog een andere naam hadden, verklaart u bizar genoeg dat het niet in u opkwam om Amayesh te vernoemen en dat u het zich net herinnerde toen u de naam hoorde. U verklaart bovendien dat vrienden van u die kaart hadden (CGVS, p. 21). Het is dan ook zeer bevreemdend dat u niet spontaan kan vertellen over Amayesh, het belangrijkste document voor Afghaanse vluchtelingen in Iran, en enkel op de naam komt als u er expliciet mee wordt geconfronteerd. Dit doet verder twijfels rijzen over uw beweerde verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling gedurende twaalf jaar. Bovendien doet u bevreemdende uitspraken over de Iraanse instelling die Amayeshkaarten uitreikt. Zo beweert u dat de politie die kaarten uitreikt. Echter, volgens de beschikbare informatie worden die kaarten uitgereikt door het Bureau for Aliens and Foreign Immigrants Affairs (BAFIA). Het is dan ook bevreemdend dat u dit niet weet. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat de politie daar niet verantwoordelijk voor is, moet u toegeven dat u niet weet wie daar wel voor instaat (CGVS, p. 23)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. De vaststellingen inzake zijn bevreemdende, foutieve en inconsistente verklaringen omtrent de instantie die Amayeshkaarten uitreikt, laat hij ongemoeid. Gezien hij blijkens het voorgaande wel op de hoogte bleek van het bestaan van voormelde kaarten, over deze kaarten wel andere informatie kon verstrekken en beweerde dat vrienden van hem zulke kaart hadden, mocht verder weldegelijk van verzoeker worden verwacht dat hij de naam van deze kaarten ook na drie jaren op spontane wijze zou kunnen verstrekken. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker aangaf dat hijzelf en zijn familie zulke kaart eveneens, zij het vruchteloos, zouden hebben aangevraagd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.22).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw talenkennis. Zo beweert u aan het begin van het gehoor dat u zowel Dari als Farsi, respectievelijk de Afghaanse en Iraanse variant van het Perzisch, spreekt (CGVS, p. 9). Echter, wanneer u later wordt gevraagd om een deel van het gehoor in het Farsi verder te zetten, blijkt dat u geen Farsi spreekt, maar Dari. Hiermee geconfronteerd, moet u toegeven dat u geen Farsi spreekt, maar het wel begrijpt (CGVS, p. 19). Het is evenwel bijzonder bevreemdend dat u beweert twaalf jaar lang in Iran te hebben gewoond en gewerkt, maar geen Farsi kan spreken. Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere volharding in zijn verklaring dat hij Farsi spreekt, doet hij geenszins afbreuk aan de vaststelling dat uit het gehoorverslag duidelijk het tegendeel blijkt. Dat verzoeker nagenoeg niet buiten kwam, mist eveneens grondslag. Gezien hij, zoals reeds hoger werd aangehaald, in Iran toch enige scholing genoot en er twaalf jaar op zelfstandige basis actief zou zijn geweest in de bouwsector, mocht worden verwacht

dat hij het Farsi beter machtig zou zijn. Minstens mocht worden verwacht dat hij niet zou liegen over zijn talenkennis en dat hij aldus niet ten onrechte zou voorhouden Farsi te spreken.

Verzoeker beweerde, nadat hij twaalf jaar in Iran zou hebben verbleven, voor tien maanden te zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter terecht gemotiveerd:

“Voorts moet worden opgemerkt dat u nauwelijks iets kan vertellen over de periode dat u in Afghanistan verbleef voor uw komst naar België. Zo verklaart u dat u gedurende tien maanden gewoon thuis bleef, niets deed en nergens naartoe ging (CGVS, p. 12). Dit is evenwel niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, herhaalt u gewoon dat u niets deed. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u deed om de tijd te doden, komt u niet verder dan dat u “enkel tv keek” (CGVS, p. 12). Uw verklaringen doen evenwel ernstige twijfels rijzen over uw voorgehouden verblijf in Jaghatu gedurende tien maanden voor uw komst naar België.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Dat de tolk hem meermaals zou hebben aangemaand om zijn verklaringen kort te houden, betreft een blote en ongefundeerde bewering. Deze bewering vindt bovendien niet de minste steun in het gehoorverslag van het CGVS. De voormelde, door verzoeker afgelegde verklaringen klemmen daarenboven nog des te meer daar deze in schril contrast staan met het gegeven dat zijn vader en zijn jongere broer zich klaarblijkelijk wel in het openbare leven begaven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13).

In het kader van voormelde vaststellingen, blijkt bovendien dat verzoeker meermaals en kennelijk inconsistente verklaringen aflegde over de activiteiten die hij buitenshuis zou hebben gedaan na zijn terugkeer naar Afghanistan. Zo verklaarde hij bij het CGVS initieel dat hij zich tijdens de tien maanden waarin hij voor zijn komst naar België in Afghanistan verbleef weldegelijk naar buiten begaf. Hij zou naar het dorp Qalay Miraj zijn gegaan omdat hij daar moest gaan werken. Daarnaast zou hij naar het schrijn Khwaljali zijn gegaan (*ibid.*, p.8). Later tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker, gevraagd wat hij deed toen hij terugging naar Afghanistan, echter: *“Ik had geen werk tijdens die 10 maanden”* (*ibid.*, p.10). Even verder gaf verzoeker opnieuw aan dat hij gedurende voormelde tien maanden gewoon thuisbleef, nergens naartoe ging en niets deed. Zelfs wanneer er expliciet gevraagd werd wie er in zijn familie dan geld verdiende, vermeldde hij zijn werk niet (*ibid.*, p.12). Bij het uiteenzetten van zijn asielrelaas, verklaarde verzoeker even later dan weer: *“Zoals ik al zei, dat ik naar een drop ging, Qalai Mirai, tijdens mijn 10 maanden in Afghanistan”*. Even verder gaf verzoeker tevens aan dat zijn vader tegen de taliban zei dat verzoeker was gaan werken (*ibid.*, p.25). Ook in de vragenlijst had verzoeker eerder overigens aangegeven dat hij zich, wanneer de taliban naar zijn huis kwam, op zijn werkplaats bevond (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dat verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent de vraag of hij al dan niet het huis verliet en werkte gedurende de tien maanden gedurende dewelke hij na zijn terugkeer vanuit Iran in Afghanistan zou hebben verbleven, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaarde terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld:

“Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw kennis over lokale landbouw in Jaghatu opmerkelijke leemtes vertoont. Zo antwoordt u bevestigend wanneer u wordt gevraagd of er veel aan landbouw wordt gedaan in uw district. U kan ook vlot vertellen over de verschillende landbouwproducten die worden gecultiveerd. Echter, wanneer u wordt gevraagd of u ooit landbouwers aan landbouw heeft zien doen, antwoordt u bizar genoeg dat u de landbouwgronden heeft gezien maar dat u nooit heeft gezien hoe landbouwers cultiveren. U heeft ook geen idee wanneer tarwe wordt gezaaid en u beweert dat u nooit landbouwers hebt zien oogsten (CGVS, p. 11-12). Dit is zeer bevreemdend, aangezien tarwe in uw regio wordt gezaaid in april en geoogst in juli. Aangezien u zelf beweert dat u tussen de maand aqrab van 1393 (oktober/november 2014 volgens de gregoriaanse kalender) en sonbula 1394 (augustus/september 2015 volgens de gregoriaanse kalender) in Haidarabad verbleef voor u naar België kwam, moet u dit hebben meegemaakt. Dat u beweert uit landbouwgebied te komen maar hier verder niets over kan zeggen, is evenwel niet aannemelijk.”

Verzoeker slaagt er andermaal niet in deze motieven te ontkrachten. Dat hij steeds thuis zou zijn gebleven, kan gelet op zijn voormelde, kennelijk inconsistente verklaringen dienaangaande, niet worden gevolgd. Hoe dan ook was het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker, gezien hij wel vlot kon vertellen over de landbouw en de gecultiveerde producten in zijn streek, eveneens landbouwers aan het werk zou hebben gezien en zou weten wanneer de betreffende producten werden gezaaid en geoogst.

Gezien verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit landbouwgebied, kon overigens eveneens worden verwacht dat hij zou weten of er zich in de buurt van zijn dorp van herkomst rivieren of stromen bevinden. Ook dit wist verzoeker echter niet (administratief dossier gehoorverslag CGVS, p.17).

Te meer daar verzoeker voorhoudt de taliban te vrezen en daar hij doet gelden hiertegen geen bescherming te kunnen genieten, mocht eveneens van verzoeker worden verwacht dat hij gedegen verklaringen zou afleggen over de in zijn regio van herkomst aanwezige machtsfactoren. Ook hiertoe bleek verzoeker echter niet in staat. Zo kon hij noch over de districtschef, noch over de politiecommandant, noch over het parlementslid dat hij spontaan vermeldde nadere informatie verstrekken (*ibid.*, p.16). Evenmin kon hij de naam verstrekken van de talibancommandant in zijn regio (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.).

Dit alles klemmt nog des te meer nu in de bestreden beslissing met reden wordt gemotiveerd:

“Ten slotte moet worden opgemerkt dat u nauwelijks iets kan vertellen over de weg richting het provinciecentrum vanaf uw dorp. Dit is uiterst opmerkelijk, aangezien u die route hebt gevolgd toen u terugkwam uit Iran en toen u naar België vertrok (CGVS, p. 13). Echter, u beweert bizar genoeg dat u enkel het begin kan uitleggen, niets anders. Wanneer u wordt gevraagd om toch de weg uit te leggen, komt u niet verder dan te zeggen dat u juist buiten uw dorp een residentiële buurt tegenkwam. U weet niets van de rest van de route. Dit is des te meer opmerkelijk, aangezien u later beweert dat u die route hebt afgelegd met een riksja. Echter, wanneer u later opnieuw wordt gevraagd om meer over die route te vertellen, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Het is evenwel niet aannemelijk dat u, afgezien van een residentiële buurt net buiten uw dorp, geen enkel detail over die route kan geven.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Indien hij de voormelde route werkelijk per riksja had afgelegd en zou zijn gevlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de taliban, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij toch enige aandacht zou hebben gehad voor zijn omgeving wanneer hij zijn verklaarde regio van herkomst verliet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende herkomst van Haidarabad in Afghanistan en verblijf in Iran. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de aangevoerde problemen en vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker in Haidarabad in Afghanistan.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden herkomst van Haidarabad in Afghanistan en verblijf in Iran, is verzoekers verwijzing naar (informatie over) de situatie, onder meer voor Hazara, in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst niet dienstig.

De neergelegde documenten en stukken (administratief dossier, map ‘documenten’), die overigens allemaal slechts worden neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het verklaarde land en de verklaarde regio van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen inzake zijn vermeende herkomst van Haidarabad in Afghanistan en verblijf in Iran zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT